

Det arabiske sprogs vigtighed i Islam

Det arabiske sprogs vigtighed i Islam kan ikke understreges nok. Det arabiske sprog er vejen til at forstå den Åbenbarede Tekst. Det er værktøjet, de retslærde bruger for at livliggøre Allahs Ord. Det er måden, hvorpå vi med klarhed forstår Islams betydning og i denne sammenhæng livet selv.

Allah (swt) valgte arabisk til den allersidste Åbenbaring til menneskeheden

Quranen er Allahs (swt) Ord, der blev åbenbaret til Hans sendebud (saaws), som viderebragte den til menneskeheden. Quranen illustrerer Allahs almægtige dominans over skabelsen. Den fortæller os om de tidligere profeter (qisas ul-anbiyyaa), menneskehedens historie, universets mysterier og verdens metafysik. Den beskriver for os, hvorfor vi blev placeret her i dunya til at starte med og beskriver levemåden, som er den bedst egnede for menneskeheden at efterleve. Quranen kom ikke kun for at irettesætte Bani Israil, biskopperne, beduinerne, kætterne eller tiggerne. Den kom som et budskab til hele menneskeheden. Den blev ikke åbenbaret på aramæisk, græsk, hebraisk eller latinsk; den blev åbenbaret på arabisk.

وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَى
قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿١٩٥﴾

“Og dette er sandelig en åbenbaring fra alverdens Herre. Den trofaste ånd (Gabriel) har bragt den til dit hjerte og sind, så at du skal være (en) af advarerne; på et klart og tydeligt arabisk sprog.” [OQM. al-Shu‘araa‘ 26:192-195]

حَمِّ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ

“Ha-Miim. Ved den klare Bog, Vi har visselig gjort den til en arabisk Quran, så at I måske kan forstå.” [OQM. al-Zukhruf 43:1- 3]

قُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ عَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾

“(Vi har åbenbaret den som) en klar og veltalende arabisk Quran, uden afvigelse (deri), for at de måske kan have taqwa.” [OQM. al-Zumar 39:28]

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا

“Og således har Vi åbenbaret dig en arabisk Quran, for at du kan advare Byernes Mor (mekka), og (alle) dem, der lever omkring den.“ [OQM. al-Shura 42:7]

Det faktum, at Allah (swt) informerer os i Quranen om, at denne Quran er arabisk, burde lede os til at betragte det arabiske sprog som noget yderst vigtigt i Islam. Derudover bør vi huske, at denne sidste åbenbaring ikke kun var til en bestemt stammeregion eller generation, men til hele menneskeheden. Denne detalje skal forliges med det faktum, at denne åbenbaring faktisk blev modtaget af et relativt lille samfund, som udelukkende talte arabisk, og at den ikke blev modtaget af hele menneskeheden.

لَا يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ ۗ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ

“Løgnen kan ikke komme nær den (Quranen), hverken før eller siden. Den er en åbenbaring fra (den) Alvide (og) Lovpriste“ [OQM. Fussilat 41:42]

Dette burde understrege det faktum, at Allah (swt) valgte dette sprog frem for andre. Det arabiske sprog er det bedst passende sprog for at viderebringe denne Deen med klarhed til hele menneskeheden og ikke kun til arabere.

Arabisk er det eneste sprog i Quranen

Hvert ord i Quranen er arabisk. Der er få ord, som i oprindelse stammer fra fremmede sprog. Et par eksempler er: Sijjil som betyder bagt ler [al-Hijr 15:74], Qistaas som betyder vægte [al-Israa 17:35] og ghassaq som betyder intens kulde [al-Naba 78:25]. Etymologisk set er disse respektivt persiske og græske ord. Ordene er dog 'arabiserede'. Det betyder, at disse ords morfologi fuldstændigt stemmer overens med det arabiske sprogs grammatiske struktur. Hvert ord er konstrueret i en form, der stemmer overens med det arabiske sprogs former (taf'ila) ved at efterfølge samme basisregler, der er tillagt oldgamle arabiske ord. Disse ord blev også anvendt af araberne længe før åbenbaringen af Quranen.

Quranens effekt på det arabiske sprog

Den Arabiske Halvøes folk havde før Islam adskillige dialekter; men Quraish' dialekt mindede om alle arabernes på grund af deres deltagelse i pilgrimsfærdene og 'Ukaz-markedet i Makkah. Det islamiske kald medførte en arabisk standardisering. Dialekter som Tamim, Qais, Himyar og andre forsvandt gradvist.

Quranen giver en udvikling og berigelse af arabisk på mange måder. Især med en introduktion til nye betydninger af ord, der nu havde klare og specifikke nuancer. Eksempler på disse er jahiliyyah, der betyder præ-Islam, og Mushaf, som er et andet ord for Quranen. Andre eksempler er salah, siyam, mumin, kafir, fasiq og munafiq osv. Adskillige legale termer blev også introduceret til arabisk fra Quranen: al-ilaa, al-zihar og al-iddah osv. Utallige andre termer er blevet introduceret til arabisk fra de forskellige discipliner indenfor Islams kultur.

Bestemte andre discipliner opstod faktisk fra et studie af Quranen. Disse inkluderede recitation, fortolkning, grammatik, retorik og jura.

Quranens mirakel

Abu Hurairah (ra) berettede, at Allahs Sendebud (saaws) sagde: **“Enhver profet blev givet mirakler, hvilket folk tog imod, men det, jeg er blevet givet, er Guddommeligt Inspiration, som Allah har åbenbartet til mig. Så jeg håber, at antallet af mine følger vil overstige de andre profeters følger på Dommedagen.”**

I Jahiliyyah-perioden så man araberne opnå en høj litterær kunnen i poesi. Det var en æra med sproglig fortræffelighed og en skændig periode for moral og adfærd. Selvom disse arabere producerede prosamesterværker, så havde de visse svagheder i at gøre deres værker overordentlige betydningsfulde. Hver poet mestrede kun én genre. For eksempel Zuhair ibn Abi Salma var kendt indenfor retorikkens område, Imru' al-Qays producerede beskrivelser om ungdommen og 'Antarah dygtiggjorde sig i beskrivelser af modighed og kærlighed.

Islam introducerede en form for litteratur, som var ny for araberne. Quranen var ikke poesi eller prosa. I stedet var den en ny stil, der har sit særtræk, og som forundrede og ydmygede Quraish, der mestrede det højeste og bedste af det arabisk sprog iblandt araberne. Kvaliteten udmærkede sig i sin retorik, tone, formulering, stil og mening. Dens recitation bevægede de hørendes hjerter og forårsagede, at de tog imod budskabet eller forøgede kufr i deres benægtelse. Mange af Islams fjender anerkendte Quranens sublimitet. 'Utbah bin Rabi'ah sagde engang: “Ved Allah, jeg har aldrig hørt sådan en tale før; det er hverken digt, og ej heller en præsts udtalelse.”

Al-Walid bin al-Mughirah erklærede, at Quranen sandelig var smuk, og at intet kunne overgå den. Vigtigere var, at han så konkluderede, at den ikke var et menneskes tale. Det er velkendt, at Abu Sufyan, Abu Jahl og Akhnas sneg sig ud midt om natten og på sikker afstand lyttede til Profetens (saaws) recitation af Quranen. De var nogle gange i en fikseret tilstand hele natten lyttende til åbenbaringens prosa. Nogle havde dog en anden modtagelse af Quranen. For at miskreditere den, sagde de, at Quranen bare var en opfindelse fra Profeten (saaws) selv. Derefter udfordrede Allah (swt) Quraish til at producere en håndfuld kapitler lig den.

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيْنَ وَأَدْعُوا مَنْ
أَسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِيْنَ ﴿١٣﴾

“Eller siger de: Han har opdigtet denne (Quran)? Sig: Bring da ti Suraer (kapitler) lig den, (nogle I har) forfalsket, og påkald hvem I kan ved siden af Allah! - Hvis I taler sandt!” [OQM. Hud 11:13]

Da de ikke kunne dette, reducerede Allah (swt) udfordringen til én surah.

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُوْرَةٍ مِّنْ
مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِيْنَ ﴿٢٣﴾

“Og hvis I er i tvivl om det, Vi har åbenbaret Vores tjener (Muhammad), så bring en Sura (kapitel) som denne og anrøb de hjælpere, I har foruden Allah, hvis I da taler sandt.” [OQM. al-Baqarah 2:23]

Senere forsøgte nogle af araberne at komponere vers i Quranens stil som fx. Musaylimah al Kadhaab, men hans patetiske forsøg blev en ydmygelse. Nogle af dem, som var stædige modstandere af Islam, fik deres hjerter vendt efter at have hørt Quranen, såsom ‘Umar bin al-Khattab og Jubayr bin Mut’am (raa). Blandt sahabah (raa), som i jahiliyyah-perioden havde været poeter, var Labid og Khansa’. Labid sagde engang: “Allah har givet mig Quranen i stedet for poesi.”

Ijtihad

Processen, hvor man udleder love fra Islams tekster, har fået termen ijtihad. Denne vanskelige og tungtvejende opgave må kun udføres af dem, der er absolut kvalificerede - de retslærde, al mujtahideen. En mujtahids hovedfærdighed ligger i dennes evne til klart at forstå situationer i livets dagligdag, men også i at forstå teksterne. Forståelse af ordenes betydning og mening, grammatisk konstruktion og forklaringer fra andre tekster er essentielle for forståelsen af Islams kilder. Et overfladisk kendskab til sproget i Islam er under ingen omstændigheder nok til at opnå en dyb og klar forståelse til udledning af love. Derfor er besiddelsen af det arabiske sprog forbundet til en mujtahids første kvalifikation. “En person, som kun besidder et generelt kendskab til arabisk, kan ikke stile efter at opnå den højeste kunnen indenfor ijtihad” (al-Shaatibi). Ijtihad-processen er rent faktisk det, der liviggør Islam. Det vil sige, at den muliggør, at vi efterlever de love, der er nedfældet på en side i Quranen. Denne liviggørelse af teksten er kun mulig ved hjælp af det arabiske sprog.

Det arabiske sprogs natur

Arabisk er næsten unikt i sin grammatiske struktur og i dens evne til at betegne emner klart med en utrolig lille mængde ord. Det er præcist og næsten matematisk i sin konstruktion af strofer, sætninger og i selve ordets struktur. Rodkonceptet er centralt for ordstrukturen. Regulære verber er sammensat af tre og nogle gange fire konsonanter. For eksempel k-t-b (kataba = han skrev). Dette rodverbum kan så bøjes fuldt ud ligesom med ethvert verbum i andre sprog. Dette verbum kan også anvendes i adskillige andre tider, sindsstemninger og bøjninger, der ikke findes i de fleste sprog. Så ordet kataba (han skrev) kan så omdannes til kutiba (det er blevet skrevet), yaktubu (han skriver) og maktoob (er skrevet) for at nævne nogle få. Denne rod kan også omdannes til adskillige afledninger og navneord.

For eksempel kitaab (en skreven ting, dvs. en bog), maktab (skrivested dvs. kontor eller bibliotek) og katib (en skribent). Hvis man følger denne rodstruktur kan et moderne ord for bogbutik, maktaba, spores tilbage til det simple ord, k-t-b, han skrev.

Det er ikke ualmindeligt, at et arabisk ord har en betydning, som umiddelbart ser ud til at være totalt adskilt fra selve roden. Som nævnt tidligere, blev alle de "fremmede" ord i Quranen "arabiserede", længe før Quranen blev åbenbaret. Derfor kunne ordene nemt flettes ind under sætningskonstruktionernes strikse regler. Det er modsat med græske og latinske kombinationer og endda hybridord, såsom fjernsyn, television (tilfaz) og telefon (talifûn).

I græsk eller latinsk består disse ord af to dele, der er sat sammen; tele (græsk, at transmitere) + vision (latin, at se). På korrekt arabisk giver disse ord ingen mening, hvis de bliver oversat. Ordene television og telefon kan derimod arabiseres. Dette gælder for alle ord og termer, der udtrykker eller er relateret til genstande og instrumenter.

Rødder, etymologi, kildebetydninger og afledte ord er essensen af det arabiske sprog. De er midlerne, hvormed koncepter, objekter og principper kan beskrives i ord.

Nye ord behøver ikke nødvendigvis at blive lånt fra andre sprog. Hvis eksperterne stræber i søgen efter arabiske ord, vil hele ummah stræbe i arabisk. Ord, som er uforenelige med den arabiske grammatik, må under ingen omstændigheder tillades i arabisk. I det lange og korte løb vil denne handling korrumpere sproget og svække dets anvendelse.

Dette emne er alt for stort til en opsummering, som kan præsenteres i denne artikel. Men vi bør huske, hvor vigtig bevarelsen af det arabiske sprog er for muslimerne. Dette er ikke kun angående vedligeholdelsen af ordforråd, men også angående ords morfologi, etymologi, syntaks, semantik og retorik.

Det arabiske sprogs livskraft i ummah

Vores styrke ligger i forståelsen af Islam, og vejen til denne er gennem sproget. Derfor er styrken i arabisk en nødvendighed for at være en stærk ummah.

En sammenfletning af de arabiske og de islamiske uddannelsesinstitutioner betyder, at man gør det arabiske sprog og alt, hvad det indeholder af egenskaber af påvirkning, udvidelse og udbredelse til værktøjet, der legemliggør Islam. Tonen i de arabiske udtryk, og intonationen i dets syntakser vil stimulere og tiltrække lytteren. Også dets arabisering, metaforiske og etymologiske evner gør det i stand til at udtrykke enhver mening og beskrive enhver ting eller begivenhed.

Syntesen i litteraturen såsom poesi, talekunst og prosa ville uanset betydning og mening, åbne nye horisonter for folk og samfund; og det er styrken ved påvirkning. Islam og Quranen, som blev åbenbaret på arabisk, og som derfor indeholder det arabiske sprogs fortræffelighed, er i stand til at behandle ethvert nyopstået emne og problem ved at udlede loven eller reglen angående emnet eller problemet til enhver tid og ethvert sted; det er styrken ved udvidelse.

Derudover at være i stand til at behandle alle problemer, som måtte møde mennesket i sin egenskab som menneske, og ikke kun et problem i et specifikt samfund, ville så tillade at den spredte sig, ved siden af det faktum, at den er en retledning til hele menneskeheden.

Qur'an-studie

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي
الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن
كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

“O I som har iman, adlyd Allah og adlyd Sendebudet og dem, der har myndighed fra jer. Og hvis I strider om nogeting, så henvis den til Allah og Sendebudet, hvis I (virkelig) har iman på Allah og den Yderste Dag. Dette er det bedste og den passende afgørelse“
(OQM. al-Nisaa':59)

Tafseer (Al-Sabooni & Imam Al-Qurtubi)

“O I som har iman, adlyd...” vil sige at adlyde Allah og Hans Sendebud ved at holde fast i og underkaste sig Quran og Sunnah og at adlyde regenterne, hvis de er muslimer og udelukkende styrer med Islam. Der er ingen lydighed til den, som kalder til ulydighed imod Allah og Hans Sendebud.

Ordet 'minkum', dvs. fra jer, er beviset, som fastslår, at regenterne skal være muslimer, som praktiserer Islam og ikke kun muslimer af navn.

Det berettes i en sahih hadith via Ibn 'Abbas, som sagde, at verset blev nedsendt angående 'Abdullah Ibn Huzafa Bin Qays Bin Uday As-Sahmi. Profeten (saaws) sendte ham ud som amir for en ekspedition. Abu 'Umar sagde:

“Abdullah var kendt for sin humor...i den ekspedition beordrede han muslimerne til at samle brænde og tænde en ild.

Da de gjorde det, beordrede han dem til at hoppe i ilden. De nægtede, hvortil han sagde: “Har Profeten (saaws) ikke beordret jer til at adlyde mig?!”, og han nævnte hadithen: “**Den, der adlyder min amir, har adlydt mig.**“ De svarede: “Vi har ikke lavet iman på Allah og Hans Sendebud for andet end at undgå ilden.“ Muslimerne bragte dette tilbage til Muhammad (saaws), og han (saaws) fortalte, at de havde ret i at nægte, og citerede to ahadith, hvor en af dem var: “**Der er ingen lydighed til en skabning i det, som indebærer ulydighed imod Skaberen.**“

“**Hvis I strides om nogeting...**“ refererer til, at Allah (swt) har påbudt, at når der er en strid mellem muslimer, så skal muslimerne føre det tilbage og henvise det til afgørelse fra Quran og Sunnah.

“**Hvis I (virkelig) har iman...**“ betyder, at hvis I er oprigtige mumineen, så ville I referere tilbage til Islam.

“**Det er det bedste og den passende afgørelse**“, dvs. at det er bedre for jer at referere til den islamiske Shari’ah i livet, hvilket fører jer til en bedre ende, dvs. Jannah.

Der er to kommentarer til ovenstående ayah og tafseer:

1. Kommentar

Vi bevidner i dag, som vi har bevidnet i mange årtier, hvordan den muslimske ummahs regenter forsøger at presse og opfordre muslimerne til at hoppe i ilden, på samme måde som ’Abdullah Ibn Huzafa Al-Sahmi.

Ligesom en ild blev antændt af det brænde, som muslimerne efterfølgende blev beordret til at hoppe i (selvom det var en joke - som berettet af Imam Al-Qurtubi)...så er det på samme måde regenterne i dag, den ene efter den anden, frembringer ilden med deres forsøg på at lave fred med jødestaten og søge legitimitet fra ikke-islamiske organisationer, love og konventioner. Disse handlinger er dog ikke en joke, men indebærer derimod faretruende konsekvenser for muslimerne.

Ved at gøre dette, så forsøger de at få vores elskede ummah til at springe i ilden ved at acceptere disse forræderiske handlinger. Vores ummah skal være påpasselig, på samme måde som muslimerne under episoden med ’Abdullah bin Hudhafa Al-Sahmi var påpasselige og afviste hans ordrer. Mens As-Sahmi lokkede ved at bruge islamiske beviser, så lokker vores regenter os ved at proklamere selve gaven, som vil opnås.

Men der er ingen gavn i handlinger, som legitimerer jødestaten, dens kontrol over islamiske områder og dens resurser såsom vand. Ligeledes er der ingen gavn i disse handlinger i det hinsides (Aakhirah), fordi vi vil have gjort os fortjent til Allahs straf for at referere til andet end Islam og for at have taget kuffar som loyale venner og beskyttere.

2. Kommentar

Når muslimerne optages af at løse en strid indbyrdes, så skal deres forudsætning umiddelbart være Quran og Sunnah, og når de kommer for at løse deres strid, så skal de, og er forpligtet til, at referere til Quran og Sunnah. Hvor ironisk var det ikke at se den optrævlende strid, som opstod indenfor styret i Sudan, mellem landets præsident Omar Al-Bashir og lederen af den Nationale Kongres, Hassan At-Turabi - som kunne have kastet landet ud i en udbredt civil opstand.

Hverken Bashir eller Turabi etablerede deres oprindelige forudsætninger på Quran og Sunnah, fordi den sudanske regering og dens styrestruktur modsiger Islam fundamentalt. Udover det, da deres forskelligheder (stridigheder) endelig kom frem i lyset, hørte vi så nogen erklæringer fra en af dem om, at de vil referere til Quran og Sunnah for at løse deres problem? Er dette ikke en del af Islams påbud, som udtrykt i den noble ayah? Hvis de virkelig (oprigtigt) refererede til Quran og Sunnah, så ville både Bashir og Turabi uundgåeligt anerkende deres illegitimitet og korruption, som de efterfølgende har påtvunget over det sudanske folk. Allah (swt) siger:

قَالَ وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا
فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

“Men nej, ved din Herre, de har ikke iman, førend de gør dig til dommer i alt, hvad de strides om, og så ikke finder nogen uvilje i deres sjæle mod det, du afgør, men underkaster sig fuldstændigt“ [OQM. Al-Nisaa‘:65]

Må Allah (swt), med vores handlinger, beskytte os fra ilden, som venter i Akhirah, og fra regenternes forsøg på at skubbe os i den retning.